

Край овчарската кошара
пће бодриятъ щурець.
Дѣдовиятъ внукъ затваря
две очи като синчець.

Спи и слуша какъ щурчето
пѣсни весели реди
и разказва за небето
и за златнитѣ звезди.

Гледай — босонога слиза
срѣдъ хайдушкия букакъ
самодива въ бѣла риза
на челото съсъ звезда.

Кротко храститѣ зелени
тя завива да заспятъ;
и заспиватъ посребрени
оросенитѣ цвѣтя.

Ще сънуватъ какъ въ простора
утрото ще долети
и тогава ще разтворятъ
живи весели очи.

Всички хора и тревички
ще се кжпятъ въ свѣтлина
и отъ всѣко клонче птичка
ще възпѣва утринята.

Богданъ Овесянинъ